

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/63/2019
Identifikačné číslo spisu: 5607203501
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5607203501.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX I. T., zastúpeného advokátskou kanceláriou Geško s. r. o., so sídlom Velehradská 33, Bratislava 821 08, IČO: 36 740 101, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica 975 66, IČO: 36 038 351, odštepny závod Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Odštepny závod Semenoles Liptovský Hrádok, Pri Železnici 52, 033 01 Liptovský Hrádok, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Halajom, so sídlom Námestie slobody 2, 050 01 Revúca, o zaplatenie sumy 64.913,61 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9Cb/125/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2016, č. k. 14Cob/176/2015-916, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom zo dňa 23. februára 2015, č. k. 9Cb/125/2009-828 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 4.805,40 Eur s úrokom z omeškania 22,26 % ročne od 8. mája 2003 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti istiny 60.108,21 Eur s úrokom z omeškania 24,25 % ročne od 8. mája 2003 do zaplatenia a úroku z omeškania 1,99 % ročne zo sumy 4.805,40 Eur od 8. mája 2003 do zaplatenia súd žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia 1.955.587,50 Sk (64.913,61 Eur) s úrokom z omeškania vo výške 24,25 % od 8. mája 2003 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 6. mája 1998 bola uzavretá zmluva o nájmomnom pestovaní semenáčikov a sadeníc lesných drevín medzi štátnym podnikom Semenoles (právny predchodca žalovaného) ako objednávateľom a spoločnosťou Lesná škôlka, s.r.o., ako zhotoviteľom. Predmetom zmluvy o

nájomnom pestovaní bolo podľa článku I. vypestovanie semenáčikov a sadeníc lesných drevín dub zimný 1/0 a 2/0 zo semena dodaného Semenolesom štátny podnik pri dodržaní platných legislatívnych podmienok a jednorazového vysiatia semena na jar 1998 a preškôlkovanie semenáčikov borovice sosny v množstve 300 000 kusov na plochách lesnej škôlky Trnovec. V článku III. zmluvy o nájomnom pestovaní sa objednávateľ a dodávateľ dohodli na cene za semenáčky dub 2/0 po 1,80 Sk/kus bez DPH, za škôlkovanie borovice sosny mala byť cena dojednaná v osobitnej prílohe, ktorá mala byť súčasťou zmluvy o nájomnom pestovaní. V súlade so zmluvou Lesná škôlka, s.r.o., vypestovala a odovzdala právnomu predchodcovi žalovaného semenáčky duba zimného 2/0 v počte 472 000 kusov, čo potvrdzuje inventúra semenáčikov a sadeníc štátneho podniku Semenoles, štátny podnik ku dňu 29. 10. 1999 (č. l. 17 súdneho spisu). V súlade so zmluvou Lesná škôlka, s.r.o., vykonala preškôlkovanie semenáčikov borovice sosny. Na jeseň 1999 a jar 2000 došlo k odovzdaniu a vyzdvihnutiu sadeníc borovice sosny žalovaným v množstve 78 000 kusov. Vzhľadom k tomu, že cena za škôlkovanie borovice sosny nebola v zmluve o nájomnom pestovaní dohodnutá, uzavreli žalovaný ako právny nástupca štátneho podniku Semenoles, štátny podnik a spoločnosť Lesná škôlka s.r.o., dňa 12. mája 2000 dodatok k zmluve o nájomnom pestovaní (č. l. 12 súdneho spisu). V dodatku k zmluve o nájomnom pestovaní sa dohodli, že výsadby schopné sadenice borovice sosny v množstve 78 000 kusov, vyzdvihnuté na jeseň 1999 a jar 2000 sa ohodnotia v cene 2,90 Sk/kus. Vyzdvihnuté sadenice boli vyfakturované a uhradené. V článku III. dodatku k zmluve o nájomnom pestovaní sa zmluvné strany dohodli, že zvyšok sadeníc bude predržaný do jesene 2000 a jari 2001. Zvyšok sadeníc borovice sosny bol odovzdaný v období jeseň 2000 a jar 2001 v množstve 381 375 kusov. Dohodou medzi žalovaným, zastúpeným vtedajším riaditeľom N.. U. X., a spoločnosťou Lesná škôlka s.r.o., došlo k dojednaniu splatnosti ceny za odovzdané sadenice duba zimného a sadenice borovice sosny, vzhľadom na absenciu takejto dohody v zmluve o nájomnom pestovaní. Podľa tejto dohody cena bude splatná na základe faktúry vystavenej spoločnosťou Lesná škôlka s.r.o., splatnou v lehote 14 dní odo dňa doručenia. Spoločnosť Lesná škôlka s.r.o., si uplatnila nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.105.987,50 Sk (36.712,06 eur) ako ceny za vypestované a odovzdané sadenice borovice sosny v množstve 381 375 kusov (459 375 kusov - 78 000 kusov) po 2,90 Sk faktúrou č. 1/2003 zo dňa 24. marca 2003, splatnou do 14 dní odo dňa doručenia. Spoločnosť Lesná škôlka s.r.o., si uplatnila nárok na zaplatenie sumy vo výške 849.600 Sk (28.201,55 eur) ako ceny za vypestované a odovzdané sadenice duba zimného v množstve 472 000 kusov po 1,80 Sk faktúrou č. 2/2003 vystavenou dňa 24. marca 2003, splatnou do 14 dní odo dňa doručenia. Faktúry č. 1/2003 a 2/2003 boli žalovanému doručené dňa 23. apríla 2003 a ich splatnosť nastala dňa 7. mája 2003. Dňom 8. mája 2003 sa žalovaný dostal do omeškania a k úhrade nedošlo. Dňa 24. marca 2003 uzatvoril žalobca ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok so spoločnosťou Lesná škôlka s.r.o. so sídlom Dolná č. 2, Štúrovo 943 01, IČO: 34 147 705 ako postupcom, ktorej predmetom bolo postúpenie pohľadávok z obchodného styku so štátnym podnikom Semenoles, štátny podnik (právny predchodca žalovaného), v celkovej výške 1.955.587,50 Sk zo zmluvy o nájomnom pestovaní. Postúpenie pohľadávok žalobca oznámil žalovanému dňa 16. februára 2007. Žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania s poukázaním na ustanovenie § 763a Obchodného zákonníka, podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „ObZ“) platného a účinného ku dňu 8. mája 2003, ku dňu začatia omeškania vo výške úroku z omeškania o 1 % vyššieho ako úroková sadzba určená podľa § 502 ObZ. Teda úroky za úvery, ktoré požadujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Dopytom v banke žalobca zistil, že úroky za úvery boli v dobe uzavretia zmluvy vo výške 23,25 %.

3. Súd prvej inštalácie na základe vykonaného dokazovania zistil, že Lesná škôlka, s.r.o., bola vymazaná dňa 4. augusta 2007. Dňa 24. marca 2003 uzavrela ako postupca s T.C. U. ako postupníkom Zmluvu o postúpení pohľadávok, ktoré boli predmetom sporu. Za postupcu konal T. U. a postupníkom bol T. U., pričom nebolo sporné, že išlo o tú istú osobu. T. U. bol jedným z konateľov spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o., pričom z obchodného registra vyplývalo, že mohol konať samostatne a bez obmedzenia za spoločnosť. Na platnosť zmluvy o postúpení nemalo vplyv, že za spoločnosť Lesná škôlka, s.r.o., na strane postupcu vystupovala rovnaká osoba ako na strane postupníka. Z uvedeného mal súd prvej inštalácie preukázať aktívnu legitímáciu žalobcu. Pasívna legitímácia žalovaného bola daná právnym nástupcom, keďže spoločnosť Semenoles, štátny podnik zanikla zlúčením a preberajúcim podnikom sa stal žalovaný. Súčasne nebolo sporné, že sa vec týkala odštepného závodu žalovaného Semenoles

Liptovský Hrádok.

4. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že v zmluve o nájomnom pestovaní cena za škôlkovanie 300 000 ks borovice sosny nebola dohodnutá. V dodatku k zmluve o nájomnom pestovaní sa zmluvné strany dohodli na cene za 78 000 ks borovice sosny vypestovanej zhotoviteľom a prevzatej objednávateľom za sumu 2,90 Sk, od ktorej sumy odpočítali ceny semenáčikov dodaných objednávateľom vo výške 85 000 Sk, cenu prác v sume 36 964 Sk so započítaním pohľadávky objednávateľa z faktúr č. 194/98 a 195/98, čím zostala suma 74.799,57 Sk, napriek tomu bol v dodatku vytvorený zisk 74.000 Sk. Z takto „vytvoreného“ zisku bolo zhotoviteľovi priznané 37.000 Sk. Z článku III. uvedeného dodatku vyplývalo, že zbytok sadeníc borovice sosny bude predržený do jeseň/2000/jar/2001. Zmluvné strany sa zaviazali v prípade vytvorenia zisku odpredajom sadeníc vzájomné vypořádanie vypočítať ako v čl. II. uvedeného dodatku. Z uvedeného tak vyplývalo, že plnenie objednávateľa bolo podmienené vytvorením zisku odpredajom sadeníc borovice sosny. Objávateľ však ďalšie sadenice borovice sosny neodobral, nepredal a nedosiahol zisk. V konaní pred súdom nebol tvrdený zisk a ani preukázaný zisk za odpredaj sadeníc borovice sosny nad 78 000 ks. Z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu v časti o zaplatenie 36.712,06 Eur (1.105.987,50 Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 24,25 % ročne od 8. mája 2003 do zaplatenia zamietol. Súčasne poukázal na to, že v zmluve o nájomnom pestovaní sa zhotoviteľ zaviazal škôlkovať 300 000 ks borovice sosny, ale vo faktúre č. 1/2003 si uplatnil odplatu za 381 375 ks, čo však bolo nad rámec zmluvy.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že za vypestovanie semenáčikov a sadeníc duba zimného 1/0 a 2/0 sa zmluvné strany dohodli na dobe plnenia pre semenáčiky 1/0 jar 1999 a semenáčiky 2/0 jar 2000 s tým, že podľa čl. II. zmluvy sa škôlkovanie vykoná v máji 1998 prostriedkami objednávateľa, ktorých cena bude určená: semenáčiky dub 1/0 za 1,20 Sk/ks a 2/0 za 1,80 Sk/ks, z ktorej ceny si objednávateľ odpočíta náklady za výsev duba v máji 1998 v plnej výške a cena mala byť vyplatená v častiach: 1. splátka - naturálne semeno v množstve 1572 kg za 35 Sk/kg, t.j. 55.020 Sk. 2. splátka za „odobraté semenáčiky a sadenice“ po odpočítaní nákladov objednávateľa. V čl. V. zmluvy o nájomnom pestovaní bolo dohodnuté, že zhotoviteľ vypestuje semenáčiky a sadenice iba pre objednávateľa a nesmie ich odpredať a ani inak s nimi obchodovať. Iné použitie bolo možné len po písomnej dohode oboch strán tejto zmluvy. Na rozdiel od odplaty za borovicu sosnu nebolo plnenie odplaty za dub zimný podmienené vytvorením zisku odpredajom. Bývalý štatutár odštepného závodu žalovaného, N.. U. X., písomne dňa 8. januára 2007 a ústne na pojednávaní potvrdil, že sa so zhotoviteľom dohodol na splatnosti za plnenie zo zmluvy o nájomnom pestovaní, lebo takéto ustanovenie absentovalo v zmluve, tak, že zhotoviteľ vystaví faktúru (daňový doklad) najneskôr v prvom polroku 2003, ktorej podkladom bude odber objednávateľa za jeseň 2000 a jar 2001 a faktúra bude splatná do 14 dní od doručenia. Žalovaný tvrdil, že k odberu duba zimného od zhotoviteľa nikdy nedošlo, ale z obsahu zmluvy o nájomnom pestovaní vyplýva, že postačovalo, aby zhotoviteľ vypestoval semenáčiky a sadenice duba zimného. Zhotoviteľ si uplatnil právo na zaplatenie ceny sadeníc duba zimného faktúrou doručenou žalovanému 23. apríla 2003 vo výške 849.600 Sk za plnenie jeseň 2000 až jar 2001 za 472 000 kusov duba zimného po 1,80 Sk, t.j. 849.600 Sk (28.201,55 eur). Žalobca vychádzal z inventarizácie semenáčikov a sadeníc k 29. 10. 1999 duba zimného 2/0 odkazujúc na špecifikáciu 1451244-001 (čl. 15). Žalovaný rozporoval množstvo i cenu požadovanú žalobcom. Zhotoviteľ ako veriteľ v prvom polroku 2003 uplatnil právo na zaplatenie odplaty za vypestovanie duba zimného, ale bez zohľadnenia nákladov na semeno a práce vykonané pri pestovaní objednávateľom. Súd prvej inštancie pri určení množstva sadeníc duba zimného vychádzal z odborného vyjadrenia Národného lesníckeho centra (č. l. 561) a ustálil jeho počet na 157 000 ks duba zimného vypestovaného z 1572 kg semena duba zimného na plochách prevádzkovaných právnym predchodcom žalobcu. Súd ďalej vychádzal zo smernice žalovaného, keď prirodzené straty pri dorastaní jednoročných sadeníc na dvojročné sú 15 % a pri dorastaní dvojročných na trojročné 10 %, čomu zodpovedá v prvom roku úbytok 23.850 ks. Teda po prvom roku prežije 133 620 ks (157000 - 23850). Po druhom roku sú straty 13362 ks, teda prežije 120 258 ks. Uvedenému množstvu zodpovedá cena 216 464,40 Sk (120258 x 1,80 Sk). Uvedená suma bola znížená o cenu semena 55.020 Sk a o oprávnené a preukázané náklady 16.676,90 Sk, čím zostala suma 104.767,50 Sk, t. j. 4.805,40 Eur. Hoci sa v spore žalovaný bránil vadným plnením žalobcu, svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal a ani si neuplatnil nároky zo zodpovednosti za vady. Na stretnutí žalovaného a právneho predchodcu

žalobcu, za ktorých konali N.. X. a U., dňa 29. apríla 2002 sa žalovaný zaviazal, že právnenému predchodcovi žalobcu zašle zistené vady kvality dopestovaného materiálu najneskôr do konca apríla 2003 a pred touto dobou nebude právny predchodca žalobcu požadovať cenu za vypestovanie materiálu, k čomu však zo strany žalovaného nedošlo. Žalovaný sa bránil aj premlčaním pohľadávky žalobcu. Bolo však zrejmé, že žalobca si uplatnil právo na plnenie najneskôr v plnom polroku 2003, faktúra s uplatnením za cenu duba zimného bola žalovanému doručená dňa 23. apríla 2003 a splatná bola do 14 dní, t. j. do 7. mája 2003. Dňom 8. mája 2003 sa žalovaný dostal do omeškania. Keďže úrok z omeškania nebol zmluvne dojednaný, bol určený podľa § 763a ObZ, § 369 ObZ v spojení s § 502 ObZ. Súd zistil, že obvyklé úroky, ktoré banky v danom čase pri úveroch požadovali boli 21,26 % ročne, pričom pri zvýšení o 1 % priznal úroky z omeškania vo výške 22,26 % ročne a vo zvyšku ich zamietol. K premlčaniu súd prvej inštancie uviedol, že všeobecná premlčacia doba je štyri roky a plynie odo dňa, keď sa mal záväzok plniť. Pohľadávka žalobcu sa stala splatnou dňa 7. mája 2003, pričom žaloba bola na súde podaná dňa 23. apríla 2007, t. j. v štvorročnej premlčacej lehote. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých sa plnilo zo zmluvy pestovaním semenáčikov, nemali vplyv na povinnosť žalovaného plniť žalobcovi za činnosti vykonávané právny predchodcom žalobcu, obdobne ako vnútorné vzťahy v obchodnej spoločnosti (právneho predchodcu žalobcu) a jeho vzťahy k tretím osobám. Taktiež ani spôsob fakturácie nemal vplyv na povinnosť žalovaného plniť žalobcovi, lebo predmetom sporu nebola úhrada faktúry, ale zaplatenie pohľadávky zo záväzkového vzťahu a právny predchodca žalobcu svoju pohľadávku iba uplatnil vystavením faktúry. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „O. s. p.“).

6. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. júna 2016, sp. zn. 14Cob/176/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom druhým výrokom rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a zvýraznil, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie a o ktoré skutkové zistenia sa oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Tým dal odpoveď na otázky nastolené stranami sporu, ktoré mali pre vec podstatný význam a dostatočne objasnili skutkový stav veci.

7. Odvolací súd na námietku žalovaného o nepredložení súhlasu postupníka s vymáhaním pohľadávky žalobcom podľa § 530 Občianskeho zákonníka uviedol, že uvedenú námietku nepoužil pred súdom prvej inštancie, nenamietal aktívnu legitimáciu žalobcu. Keďže bol žalovaný poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., v spojení s § 205a ods. 1, odvolací súd nemohol prihliadať na uvedenú námietku a to z dôvodu princípu neúplnej apelácie a koncentračnej zásady. Tiež odvolací súd poukázal na zákonné ustanovenia § 101 ods. 1, § 120 ods. 1 O. s. p., ako i na odôvodnenie rozhodnutia sp. zn. 3 M Cdo 6/2010. Odvolací súd pripomenul, že nemožno opomenúť ustanovenie § 154 O. s. p., preto vyššie uvedená argumentácia žalovaného nemohla mať vplyv na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. K tvrdeniam žalovaného o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky odvolací súd uviedol, že uvedeným sa zaoberal súd prvej inštancie a nebol daný dôvod na odklad od jeho argumentácie. K judikatúre predloženej žalovaným odvolací súd uviedol, že vzhľadom na odlišnosť riešených otázok a skutkový stav, s dôrazom na riešené otázky v tejto konkrétnej veci, nebola aplikovateľná na prejednávajúcu vec. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného o potrebe skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, avšak len v rozsahu, v akom ju skúmal súd prvej inštancie. K argumentácii žalovaného s použitím ustanovení § 134 ObZ a § 135a ods. 1 ObZ a k tvrdeniam o „flagrantnom porušení povinnosti žalobcu“ odvolací súd uviedol, že v rozhodnutí, na ktoré poukazoval žalovaný (sp. zn. 2Obo/222/2001 rozhodnutie Najvyššieho súdu SR), bol aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby spoločník spoločnosti a nie tretia osoba. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/871/2000 riešilo rozpor so zásadami poctivého obchodného styku v konaní jedného z troch spoločníkov verejnej obchodnej spoločnosti, avšak v danom prípade tvrdí neplatnosť tretí subjekt - žalovaný. Odvolací súd v tejto rovine odkázal na čestné vyhlásenie Y. I. V., z ktorého vyplývalo, že sa od roku 1999 prestal zaujímať o dianie v spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o. Ak žalovaný konštatoval, že druhý spoločník nezískal žiaden podiel na likvidačnom zostatku, tak nebolo zrejmé, z akého titulu tieto skutočnosti uplatňuje práve žalovaný. Súčasne ak tvrdil, že konanie žalobcu poškodilo veriteľov, Y.. V. a

N. P., tak nebolo preukázané, že v konečnom dôsledku išlo o obchodné záležitosti subjektov odlišných od žalovaného a pokiaľ sa nedomáhali ochrany, tak pre takýto postup mali dôvody. Pokiaľ sa žalovaný domáhal skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v ním uvedenom rozsahu, odvolací súd konštatoval, že okresný súd ju skúmal v dostatočnom rozsahu. Ak s poukazom na § 135a ods. 1 ObZ žalovaný tvrdil, že zmluvou o postúpení pohľadávky došlo ku škode, ktoré konanie označil za trestný čin, tak okresný súd ako i odvolací súd nemal priestor pre posúdenie prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti. Odvolací súd nevidel priestor na uplatnenie ustanovenia § 265 ObZ a odkázal na dôslednú a podrobnú argumentáciu súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd k námietkam žalobcu o nesprávnom právnom posúdení dohody v Dodatku k zmluve o nájomnom pestovaní semenáčikov poukázal na doslovné znenie uvedenej dohody i na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím nebol daný priestor na odklonenie sa od záverov súdu prvej inštancie. K výpovedi N. X. odvolací súd odkázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktorý ju vyhodnotil v dostatočnom rámci. Pokiaľ žalobca namietal, že okresný súd kládol dôraz na skutočnosti vyplývajúce z odborného vyjadrenia Národného lesníckeho centra (č. l. 561 súdneho spisu), odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 1/2010 a súčasne uviedol, že pri vyhodnotení namietaného postupu okresného súdu nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priestor na stotožnenie sa s touto odvolacou námietkou. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na to, že kód 1451244-001 bol nezameniteľným kódom týkajúcim sa zmluvného pestovania duba zimného v Lesnej škôlke Radkovie, s uvedeným tvrdením nebolo možné sa stotožniť a to vzhľadom na odborné vyjadrenie na čísle listu 561. Žalobca v rovine svojich tvrdení neposkytol okrem poukazu a vlastnej argumentácie žiadny dôkaz, ktorým by vyvrátil predmetné odborné vyjadrenie. K tvrdeniam žalobcu o nepreukázaní či na vysiatie v lesnej škôlke žalovaný použil tvrdených 1572 kg, odvolací súd považoval za ťažisko zmluvný vzťah s dôrazom na predmet zmluvného vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o nájomnom pestovaní semenáčikov, od ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v rovine tvrdení, ktoré boli uvádzané pred súdom prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 4 O. s. p.

9. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) vo výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu 4.805,40 Eur s príslušenstvom, z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“), nakoľko podľa názoru dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená a bola dovolacím súdom riešená rozdielne.

10. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a to vzhľadom k uzavretej zmluve o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a spoločnosťou Lesná škôlka, s.r.o. Poukázal na ustanovenie § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že žalobca ako postupca nepreukázal súhlas N. Y. W. ako postupníka s tým, aby žalobca vymáhal jeho pohľadávku, v dôsledku čoho mal odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zmeniť a žalobu zamietnuť. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že predmetná zmluva o postúpení pohľadávok bola neplatná. Tvrdil, že z obsahu čestného prehlásenia JD. I. V. vyplývalo, že ako konateľ spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o., nemal vedomosť o uvedenej zmluve a neudelil súhlas s postúpením. Dovolateľ pritom upriamil pozornosť na ustanovenie § 134 ObZ upravujúce obchodné vedenie spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov a do ktorého spadá aj rozhodovanie spoločnosti o tom, či spoločnosť postúpi svoje pohľadávky tretím osobám. Hoci zákon nevyžaduje, aby bola zmluva o postúpení pohľadávok podpísaná oboma konateľmi, keďže každý z nich bol oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne, nijako to nezbavilo žalobcu povinnosti získať súhlas od druhého konateľa na uzavretie uvedenej zmluvy. Bez uvedeného súhlasu podľa dovolateľa nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Nakoľko bol druhou zmluvnou stranou druhý konateľ, ktorý v snahe obohatiť sa na úkor obchodnej spoločnosti takúto zmluvu podpísal, nemohol sa odvolávať na svoju dobromyseľnosť pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky. Práve naopak, z konania žalobcu bol zrejmý zlý úmysel. Dovolateľ poukázal na ustanovenie § 135a ods. 1 ObZ a povinnosť konateľov vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a tvrdil, že žalobca flagrantným spôsobom porušil svoje základné povinnosti konateľa a v rozpore so záujmami spoločnosti

previedol na seba pohľadávky v hodnote takmer 2.000.000 Sk za odplatu vo výške 1,- Sk, ktorým konaním mal podľa dovolateľa poškodiť spoločnosť. Po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok bola spoločnosť Lesná škôlka, s.r.o., vymazaná z obchodného registra s tým, že nemala žiadny majetok. Konanie žalobcu malo tak podľa dovolateľa za následok poškodzovanie veriteľov.

11. Dovolateľ tvrdil, že zmluva o postúpení pohľadávky bola v danom prípade absolútne neplatným právnym úkonom a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/222/2001, sp. zn. 5Obo/83/2008 a rozhodnutia Českého Najvyššieho súdu sp. zn. 22Cdo/871/2000. Dovolateľ odkázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nestotožnil sa s jeho závermi v otázke aktívnej legitímácie žalobcu, platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a možnosťou aplikácie ustanovenia § 265 ObZ. Uviedol, že argumentácia odvolacieho súdu, že nemohol na námietku nedostatku aktívnej legitímácie prihliadnuť, pretože bola prezentovaná až v odvolacom konaní, bola chybná, pretože uvedenú námietku žalovaný predniesol na pojednávaní konanom dňa 5. mája 2010. Odvolací súd v rámci vyporiadania sa s argumentáciou žalovaného poukázal na vyjadrenie žalobcu, podľa ktorého oprávnenie žalobcu vymáhať pohľadávku vyplývalo priamo z textu zmluvy, pričom žalobca zároveň uviedol, že táto zmluva bola následne zrušená. Ani zmluva o postúpení pohľadávky a ani jej zrušenie však neboli zo strany žalobcu tvrdené a ani preukázané. Dovolateľ ďalej poukázal na vyššie citovanú judikatúru, z ktorej malo vyplývať, že súd sa ako predbežnou otázkou môže zaoberať platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky. Odvolací súd sa vyhol uvedenému právnemu posúdeniu. Pritom nielen spoločník môže vzniesť námietku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj žalovaný. Súčasne dovolateľ tvrdil, že konanie žalobcu, ktorý bez vedomia a súhlasu druhého konateľa obchodnej spoločnosti, ktorá má dlhy, úmyselným konaním zmenší majetok tým, že pohľadávku spoločnosti v hodnote cca 2.000.000 Sk prevedie na seba za odplatu vo výške 1,00 Sk a po tom, ako spoločnosť zanikne, vymáha túto pohľadávku, bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodného styku.

12. Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril podaním zo dňa 5. januára 2017 a uviedol, že nie sú splnené procesné predpoklady na podanie dovolania podľa § 421 C. s. p. Žalovaný namietal v dovolaní nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu rovnako ako v konaní pred odvolacím súdom. Žalobca k uvedenému uviedol, že oprávnenie postupcu vymáhať pohľadávku vyplývalo priamo zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Dňa 11. mája 2009 došlo k podpisu zrušenia zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej skutočnosti sa žalobca stal veriteľom pohľadávky. Nebolo nutné preukazovať, že žalobca disponuje súhlasom pohľadávku vymáhať, keďže sa zrušením Zmluvy o postúpení pohľadávky stal jej vlastníkom a teda aktívne legitimovaným v spore. K tvrdeniam dovolateľa o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu nevedomosti druhého konateľa spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o., žalobca poukázal na ustanovenia § 13 a § 133 ods. 1 ObZ, keď konatelia spoločnosti mali oprávnenie za spoločnosť konať samostatne a žalobca nebol obmedzený v konaní za spoločnosť. Konštrukcie žalovaného o porušovaní základných povinností konateľa považoval žalobca za špekulácie, ktoré nemali žiadny vplyv na prebiehajúce konanie. Záverom navrhol, aby súd rozsudok v napadnutej časti potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

13. Dovolacia duplika zo strany dovolateľa nebola predložená.

14. Žalovaný podaním doručeným súdu dňa 10. januára 2017 navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej odvolací súd nevyhovел odvolaniu žalovaného a v ktorej bol žalovaný zaviazaný na úhradu sumy 4.805,40 Eur s príslušenstvom. Poukázal na to, že žalobca tvrdil, že bol nemajetný a z tohto dôvodu mu bolo priznané i oslobodenie od súdnych poplatkov. Ak by žalovaný plnil žalobcovi v súlade s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu a v rámci dovolacieho konania by bol tento zrušený, bolo pravdepodobné, že žalobca nebude schopný vrátiť vzniknuté bezdôvodné obohatenie. Žalovaný by mal možnosť vyhlásiť na svoj majetok konkurz, čím by docielil zmarenie uspokojenia žalovaného. Odložením vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia nedôjde k ujme na právach žalobcu. Navyše žalobou uplatnená pohľadávka je priznaná spolu s úrokom z omeškania, ktoré prevyšujú rámec obvyklých úrokov.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po

zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

16. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

17. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p., (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

18. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a) až c) C. s. p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

19. V danom prípade žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. S poukazom na uvedené zákonné ustanovenie v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k ustanoveniu § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka majúč za to, že žalobca ako postupca počas celého konania nepreukázal súhlas N.. Y. W. ako postupníka s tým, aby pohľadávku vo svojom mene žalobca vymáhal. Vzhľadom k uvedenému mal preto odvolací rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť tak, že žalobu zamietá v celom rozsahu. Dovolateľ ďalej namietal absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 24. marca 2003 a to z dôvodu, že o uvedenej zmluve nemal vedomosť druhý z konateľov spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o., ako právneho predchodcu žalobcu, ako i z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou ako ukladá § 135a ods. 1 ObZ, pričom súčasne tvrdil, že odvolací súd sa vyhol posúdeniu platnosti uvedenej zmluvy. Súčasne dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/83/2008, sp. zn. 2Obo/222/2001 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/871/2000.

20. Dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

21. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

22. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľ považoval za nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu otázku aktívnej legitímácie žalobcu a to s ohľadom na § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď žalobca nepreukázal súhlas postupníka s vymáhaním pohľadávky žalobcom. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, je nevyhnutné, aby dovolateľom nastolená otázka bola otázka právna, nastolená spôsobom uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého žalovaný dovolanie podal. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 222/2009 z 26. 02. 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

23. Dovolací súd otázku aktívnej legitímácie žalobcu nastolenej dovolateľom nepovažoval za otázku právnu, ale v danom prípade za otázku skutkovú, ktorá sa netýkala nesprávneho právneho posúdenia, ale naopak, vyplývala z vykonaného dokazovania, keď súdy nižších inštancií na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru o aktívnej legitímácii žalobcu. Žalovaný totiž namietał údajne nepreukázanie súhlasu N. Y. W., aby pohľadávku vymáhal žalobca, ktorá skutočnosť však bola obsahom zisteného skutkového stavu a netýkala sa právneho posúdenia. Z obsahu rozhodnutí súdov nižšej inštancie dovolací súd zistil, že s vecnou legitímáciou sa náležite vysporiadali a to i s ohľadom na tvrdenia a námietky žalovaného. Dovolací súd sa nestotožnil s tvrdením dovolateľa, že v danom prípade odvolací súd pochybil, keď uviedol, že sa nemohol zaoberať námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, nakoľko bola žalovaným prezentovaná až v odvolacom konaní. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že žalovaný namietał nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, avšak z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 5. mája 2010 vyplýva, že tak urobil z opatrnosti. Z uvedenej zápisnice, na ktorú sám dovolateľ poukázal, nevyplývalo, že by uvedenú námietku podával s ohľadom na obsah ustanovenia § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto v danom prípade odvolací súd nepochybil a správne uviedol, že uvedenú argumentáciu použil žalovaný až v odvolacom konaní. Dovolací súd súčasne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 227/2011 (publikované pod č. 50/2014), v ktorom vyslovil právnu vetu, že „dovolacie konanie má prieskumnú povahu, so zreteľom na ktorú v dovolaní nemožno uplatniť také „nové“ skutočnosti alebo dôkazy vo veci samej, ktoré pri rozhodovaní nemali možnosť vziať na zreteľ už súdy nižších stupňov“. Žalovaný mal v konaní pred okresným ako i odvolacím súdom vytvorenú procesnú možnosť využiť svoje právo uviesť skutočnosti, z ktorých v odvolacom konaní vyvodzuje nesprávne právne posúdenie súdov nižších inštancií. Ak tak neurobil, nemožno vytýkať súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu, že k týmto skutočnostiam neprihliadli. Vzhľadom na uvedené preto dovolací na tieto skutkové tvrdenia žalovaného neprihliadol. V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzil, v akom rozsahu, resp. pod ktorý konkrétny dovolací dôvod ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., podriaďuje uvedenú ním nastolenú otázku, čím nevymedzil dovolanie spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p.

24. Aj vo vzťahu k tvrdeniam dovolateľa o absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 24. marca 2003 a to z dôvodu, že o uvedenej zmluve nemal vedomosť druhý z konateľov spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o. (ktorá bola právnym predchodcom žalobcu), ako i z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou ako ukladá § 135a ods. 1 ObZ, dovolací súd uvádza, že uvedená otázka sa netýkala výkladu konkrétneho právneho predpisu, t. j. nebola otázkou právnou a súčasne nebola vymedzená spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 C. s. p. Samotná skutočnosť, že druhý z konateľov spoločnosti Lesná škôlka, s.r.o., nemal vedomosť o uvedenej zmluve bola irelevantná a to z dôvodu, že konatelia spoločnosti boli podľa výpisu z obchodného registra

oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne. Tvrdenia žalovaného o porušení povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou boli bez právnej relevancie vo vzťahu k žalovanému, vzhľadom k tomu, že tieto skutočnosti mohol namietat' spoločník spoločnosti a nie tretia osoba, ktorá nebola spoločníkom spoločnosti, na ktorú prípadné konanie bez odbornej starostlivosti v spoločnosti, ktorej nie je spoločníkom, nemali vplyv. V neposlednom rade dovolací súd konštatuje, že dovolateľ neuviedol, či išlo o otázku neriešenú dovolacím súdom, riešenú rozdielne alebo pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p., je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnenýprehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Pri prejednaní dovolania môže dovolací súd vychádzať iba z obsahu dovolania, resp. z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a vytvárať namiesto neho vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. V takom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbrani a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalobca ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto platí, že odlišný pohľad dovolateľa na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez vymedzenia právnej otázky, nemôže zakladať prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p.

25. Vo vzťahu k rozhodnutiam, na ktoré dovolateľ v podanom dovolaní poukázal, dovolací súd uvádza, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018, pod číslom 71., do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Z uvedeného je zrejmé, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu sa nepovažujú rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, a z tohto dôvodu na dovolateľom uvedené rozhodnutie sp. zn. 22Cdo/871/2000 dovolací súd neprihliadol.

26. Dovolací súd súčasne poukazuje na to, že ďalšie rozhodnutia uvedené dovolateľom sp. zn. 5Obo/83/2008 a sp. zn. 2Obo/222/2001 sú síce rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, avšak nie ako súdu dovolacieho, ale ako súdu odvolacieho. Z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., jasne a bez všetkých pochybností vyplýva, že v danom prípade ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Aj napriek uvedenému sa dovolací súd s obsahom vyššie uvedených rozhodnutí oboznámil. Právna veta rozhodnutia sp. zn. 2Obo/222/2001 znie, že „spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným nemožno bez ďalšieho uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmlúv, ktoré uzavrela spoločnosť a ktoré môžu mať nepriaznivý vplyv na hodnotu jeho obchodného podielu“. V uvedenom spore sa spoločník voči spoločnosti domáhal neplatnosti zmlúv uzavretých spoločnosťou, ktorá situácia je odlišná od prejednávanej veci v danom prípade, keďže neplatnosti zmluvy sa nedomáha spoločník, ktorý bol zmluvnou stranou zmluvy, ale tretia osoba, t. j. žalovaný. Závery uvedeného rozhodnutia nebolo možné aplikovať na prejednaný spor. S ohľadom na uvedené preto nebolo možné hovoriť ani o rozdielnom riešení otázky ani o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe. K tvrdeniam o možnosti posudzovania zmluvy o postúpení pohľadávky ako predbežnej otázky v spore, dovolací súd uvádza, že správne uviedol i odvolací súd, že s uvedenou otázkou je možné sa v spore zaoberať ako s predbežnou otázkou, súčasne

však dovolací súd poukazuje na odôvodnenie vyššie uvedené, keď dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod v súlade s právnou úpravou ustanovenia § 432 C. s. p., a s poukazom na ním uvedené argumenty nebola pred súdmi nižších inštancií preukázaná neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky.

27. Len záverom dovolací súd doplná, že najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/123/2017 k možnosti vyvodzovania prípustnosti dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a zároveň písm. b) a c) C. s. p. uviedol, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne“ [poznámka dovolacieho súdu: sťažnosť, ktorá bola podaná proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu, odmietol Ústavný súd Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 644/2017)]. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s týmto právnym názorom, nadväzujúc naň dodáva, že pokiaľ procesná strana v dovolaní tvrdí, že pri rozhodovaní o niektorej právnej otázke existuje „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, lebo táto otázka buď ešte nebola dovolacím súdom vôbec riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.), alebo už riešená bola, dovolacími senátmi najvyššieho súdu je ale rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) C. s. p.). K tomu istému záveru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 14/2017, v ktorom konštatoval, že „uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p., sa vzájomne vylučuje, pretože ak dovolací súd rozhoduje o danej právnej otázke rozdielne, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu“.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p., uplatnený dovolateľom vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f) C. s. p., odmietol. Keďže dovolanie bolo odmietnuté, dovolací súd nerozhodoval o návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C. s. p.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.